

Böszörményi Gyula

GERGŐ

és az álmovámpírok
1.

Böszörményi Gyula

Gergő
és az álmovámpírok I.

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

*Olgi néni emlékére,
kinek meséi nélkül soha
nem váltam volna íróvá.*

1.

Csata a Csillanó Csermelyben

Vannak történetek, melyek ugyanazzal a mondattal kezdődnek, mint amelyikkel majdan végződni fognak.

Ez is egy ilyen történet.

„Senki nem tudja megnevezni a Révülők Világának főtáltosát.” – gondolta Farkas, miközben a ház hűvös téglafalának vetette a hátát. A Csallókapu fölött fénylő telihold ezüstfehérre festette a tündeváros csendes utcácskáit. – „Ha Kende a távozása előtt megnevezi az utódját, most nekünk sem volna ennyire nehéz a dolgunk. Minden éjjel újabb és újabb bűvös bűnesethez riasztják az Álomfelügyeletet. Tegnap elvetemült vágyálom-üzérekre, korábban éberek álmába illetéktelenül besurranó rém-álom-varangyokra csaptunk le. Ráadásul a bűbajos bűnözők egyre veszélyesebbek, s olykor nem riadnak vissza a halálos átkok használatától sem, mikor sarokba szorítjuk őket.”

Az ifjú sámán megpróbálta elhessegetni komor gondolatait. A szűk utca csendes volt, az idő későre járt, de Farkas szinte érezte rejtőző társai jelenlétét. Az Álomfelügyelet ügynökei körülvették a Csillanó Csermely fogadót, és csak a megbeszélést jeltre vártak. Olykor feltűnt egy-egy hazasiető, vagy épp valamelyik suttyanó-kaput kereső járőrelő.

Csallókapu virágzásnak indult, mióta életre kelt a Tizedik Jurta, s Illangó királynő ismét elfoglalhatta méltó helyét a Révülők Világának vezetői között. Megnőtt az átutazók száma, újjáépítették a legtöbb suttyanó-kaput – amelyek átjárást biztosítottak az álmvilágok és a Valóság között –, és fellendült a kereskedelem.

Csakhogy a Világfa mindennapjai valahogy egyre zűrösebbé váltak mostanság. Kende táltos „elfelejtette” megnevezni az utódját, sőt, még csak halovány utalást sem tett rá, hogy kinek kellene betöltenie a főtáltosi rangot. Egyelőre nem sok szó esett

a dolgról, hiszen az ősi hagyományok szerint a Sárkányörök új vezetőjének egy esztendőn át rejtőznie kell, mikor is majd hivatalosan bejelentik a kinevezését. Az azonban, hogy a nevét sem tudták, nyugtalanította a révülőket. S tán épp ez a lappangó feszültség volt az oka, hogy soha nem látott méreteket öltött a bűbajos bűnözés.

Farkas érezte a combján Toportyán forró leheletét. A hatalmas segítő állat néma árnyként, rezzenetlenül állt mellette, jó vadászként ügyelve rá, hogy még a szeme csillanása se árulja el a jelenlétét. Túlságosan rég üldözték már a zsákmányt, semhogy hibát vétsenek az utolsó pillanatban.

A Csillanó Csermely fogadó ajtaja hirtelen kitárult. Farkas még inkább igyekezett a falhoz lapulni, hogy elkerülje a telihold fényét. Tekintete a kicsiny teret fürkészte, amelynek közepén szökőkút csörgedezett. A fogadóból még ezen a kései órán is vidám zene szűrődött ki. Laborc, az ivó tulajdonosa sose zárt be addig, míg egy vendég is akadt a söntés körül. Vendég pedig szinte mindig volt a Csillanó Csermelyben, hiszen az épület átjárását biztosította a tündérek városa és a Világfa Törzsszintjének egyik gyönyörű, erdővel borított álomvilága között.

A tárt ajtóban karcsú alak torpant meg. Arra várt, hogy a benti fényesség után szeme hozzászokjon a kinti sötétséghez. Farkas látta, hogy a vendéglő ivójában bokorugró tündérek vidám társasága épp összetolt három asztalt. Az ifjak harsányan nótáztak, és újra meg újra összecapták fakupáikat.

„Ezek a legények még gondot okozhatnak!” – morfondírozott a sámán bosszankodva. – „Addig kortyolgatják az erjesztett nektárt, míg el nem száll a józan eszük, s akkor kitör a verekedés.”

A Csillanó Csermelyből távozó alak végre becsukta az ajtót és fürge léptekkel átvágott a téren. Egyenesen azt az utcasarkot célozta meg, ahol Farkas rejtőzött, s miután meggyőződött róla, hogy senki nem követi, besurrant az épület árnyékába.

– Odabenn van – súgta, mi több, szinte lehelte az ifjú sámán fülébe.

– Te ittál, Zakariás! – mordult megdöbbenve Farkas, és elfintorodott a fiatal elf leheletétől.

– Muszáj volt legurítanom egy korsó erjesztett kamillanektárt, sámánka – vigyorgott a fiú. – Van odabenn néhány legény, akik épp a tündérettségijüket ünneplik. Ha nem fogadom el a...

– Most inkább hallgass, mert máris szédelgek a leheletedtől – Farkas a fiú szájára tapasztotta a tenyerét. – Megfeledkezte róla, hogy az Álomfelügyelet különleges osztágának gyakor-noka vagy. Erről Böffeg sámán is értesülni fog!

Zakariás Toportyán felé fordította bánatos tekintetét, de a segítő állattól sem kapott együttérzést. Farkas lassan levette tenyerét az elfkölyök arcáról, s miközben fél szemmel továbbra is a fogadót figyelte, ismét rámordult.

– Beszélj végre, mit láttál?

– Mint már mondtam, a banya odabenn van – válaszolt immár komoly arccal Zakariás. – Az ajtótól balra, a legsötétebb sarokban ül, magányosan. Egészen becsavarta magát a rongyaiba, de azért felismertem.

– Rendben – biccentett a sámán. – Most én megyek be. Szólj a többieknek, hogy várjanak néhány percet, azután kövessenek. Amíg nem adok jelt, senki ne mozduljon!

– Úgy lesz! – buzgólkodott felderülve a tündefi, s már el is tűnt a házak árnyékában.

Farkas, oda sem nézve, megveregette Toportyán bundás nyakát, miközben másik kezével kitapogatta az inge alá rejtett bűbájostort.

– Te most itt maradsz, cimbora – súgta az ordasnak. – Ha a banya együtt látna minket, nyomban rájönne, hogy őt keressük.

A segítő állatnak nem tetszett az ötlet, de belátta, hogy gazdájának igaza van. Lelapult a fal tövébe, s parázsló tekintettel figyelte, amint Farkas könnyed léptekkel átvág a téren, egyenesen a Csillanó Csermely irányába. A sámán érezte, hogy gombóccá zsugorodik a gyomra. Harmadik hete nyomozott az álomcsempész után, aki ránézésre csupán egy szerencsétlen, rongyos banya volt, de valójában a legelvetemültebb gonosztevők útját járta. Olyan álomtárgyakat csempészett egyik világból a másikba, sőt, olykor a Valóságba, melyek puszta birtoklása is hosszú börtönbüntetést, netán kellemetlen átkokat

vonhatott a fejére. Farkas rájött, hogy a banya itt, a fogadóban akarja átadni legfrissebb szerzeményét az orgazdának. Ha sikerül üzletkötés közben tetten érni őket, mindkettejüket hosszú-hosszú időre bűbájketreche dughatják.

Amint kinyitotta a Csillanó Csermely ajtaját, szinte mellbe vágta a bentről áradó meleg és zaj. Ráadásul a bűbájlámpások sárga fénye, mely messziről oly barátságos volt, most elvakította, ezért várnia kellett néhány pillanatot, mielőtt belépett a zsúfolt helyiségbe. Több kíváncsi szempár is felé fordult, de mivel nem volt rajta semmi különös, a legtöbben nyomban visszatértek addigi dolgukhoz. Az összetolt asztalok körül úgy húsz fiatal tünde harsánykodott, de rajtuk kívül is akadt még szép számmal vendég. Laborc, a csapos, épp egy hatalmas tálca csigacsusszantót helyezett az ünneplők elé. Az apró, csiszolt üvegpoharakon vadul szikrázott a lámpások fénye. Farkas rosszállóan figyelte, amint a tündekölykök egymást kurjongatással biztatva, felhajtják a méregerős, átlátszó pálinkát. A csigacsusszantó még a felnőtt révülők számára is „kegyetlen” italnak számított. Néhány suhanc képe biborvörösre váltott, amint lenyelte a bűzös, olajos folyadékot – a többiek ezen remekül mulattak.

Farkas bezárta maga mögött az ajtót, majd határozott léptekkel a söntéshez ment. A pult mögé visszatérő Laborc – lópatás lábai hangosan döngöttek a padlódeszkákat – kérdően nézett rá.

– Forró karamellát – mondta Farkas. Miközben a csapos hátat fordított neki, hogy elkészítse az édes italt, ő óvatosan megszemlélte az ivó többi vendégét.

A hátsó fertályban hat asztalnál is ültek. Két törpe mogorván szopogatta habos ír sörét, mellettük öt pilleszárnyú apróság kacarászott. Mozdulataikból könnyen ki lehetett találni, hogy épp a szakállas bányászokra tesznek ócsárló megjegyzéseket. A többi vendég sem volt feltűnőbb vagy érdekesebb náluk, leszámítva talán a jobb sarokban derengő őst, vagyis szellemet. Az egykor nyugati varázslóként élt férfi kísértetarcán rengeteg szenvedés, gyötrődés, kín hagyott nyomot. Nagy köpönyegét ráterítette a székre, amelyen ült, de ami még így is látszott – bár csak halványan – a testén keresztül. Hosszú, loncsos haját

számos ősz tincs tarkította, fekete varázspálcája az asztalon, a keze mellett hevert.

Farkas tekintete lassan továbbvándorolt, s végül egyetlen pillanatra megállapodott azon, akit keresett. A banya szemközti ült az ajtóval, egészen közel a fogadó hátsó kijáratához. Szürke rongyokba csavart alakja úgy festett, mintha valaki nagy halom, kidobásra szánt kacatot hagyott volna a széken.

– Tessék, a karamellád! – hallotta Laborc hangját az ifjú sámán. A bögre barátságosan koppant a pulton. – Aztán mi járatban erre, ked...

Farkas még időben fordult vissza a csaposhoz és hunyorított rá figyelmeztetően. Laborc elég furcsaságot látott már életében ahhoz, hogy most nyomban megértse őt.

– Ahogy a vendég kívánja – vigyorodott el, majd koszos törölrongyával két türelmetlenkedő varázslótanonc felé legyintett. – Jövök már, csigavér!

Farkas belekortyolt a forró karamellába. Tudta, hogy most ismét csak várakoznia kell. Hamarosan újra nyílt a fogadó ajtaja, s a küszöbön hatalmas darab, állatbőrökbe és csúcsos siphába öltözött révülő jelent meg. Legalább két méter magas volt, sárdagasztó csizmájáról ragacsos földkoloncok potyogtak, bozontos szakállából lápi bűz áradt. Mindez egyértelművé tette, hogy nemrég érkezhetett Csallókapu egyik suttyanóján keresztül, méghozzá olyan álomvilágból, ahol talán csak az alligátorok és varangyok érzik otthon magukat.

A fickó szúrós szemmel pásztázta végig a vendégsereget, megvetően fintorgott a mulatozó bokorugrók láttán, majd sietős léptekkel a banya asztala felé indult. Mikor Laborc meg akarta kérdezni tőle, hogy kér-e valamit, lapátkezeivel csak intett, elhessegetve a csapost. Farkas a bögréje fölé hajolva figyelte minden mozdulatát. A medve méretű révülő leült a „rongyhalommal” szemben, és halk, mormogó beszélgetésbe merültek. Egyetlen perc sem telt bele, s a banya kicsi, zöld falevelekbe kötött csomagot tett ki az asztalra.

Eljött a pillanat! A sámán hátat fordított a pultnak és jobb kezét az inge alá csúsztatta. Tudta, hogy az ablakon át figyelik őt, így jelnek ez is bőven elegendő lesz. A csomag idő közben eltűnt a nagydarab fickó irdatlan markában, majd

helyette csörgő aranyérmekkel telt vászonzacskó zörrent az asztalra.

Farkas ellökte magát a pultról, hogy óvatosan az üzér mögé kerüljön. Ekkor azonban a fogadó bejárati ajtaja váratlanul kivágódott.

– Senki se mozduljon! Itt az Álomfel...!

A küszöbön Zakariás állt, terpeszbe vetve lábait. Kissé imbolygott a korábban elfogyasztott erjesztett nektártól. Zavaros tekintete a helyiséget fürkészte, remegő kezében halovány szikráktól sercegett a bűbájostor.

Az ifjú sámán rögvest megértette, mi történt, s az iszonyú felismeréstől kiverte a víz.

Odakinn az Álomfelügyelet legtapasztaltabb ügynökeinek kellett volna várakozniuk, hogy – Farkas jelére – berontsanak az ivóba, és pillanatok alatt lefegyverezzenek mindenkit. Csakhogy nem kapták meg az ifjú sámán üzenetét! Az öntelt tündegyakornok magának akarta a dicsőséget, ezért nem riasztotta őket. Talán abban reménykedett, hogy ha segítség nélkül fogja el a csempészeket, akkor elnézik neki a szolgálatban elkövetett italozást.

Zakariás nem tudta befejezni a mondatot. A vendégek meghökkenve fordultak felé, így ők nem láthatták, amint az állatbőrökbe öltözött révülő bűbájostort ránt. A vérvörös szikrákat köpködő átok átsüvitett a fejük fölött, és mellkason találta a tündegyakornokot, aki nyomban összezsugorult. A térről behalatszott az Álomfelügyelet révülőinek kiáltozása, de még hosszú másodpercek kellettek ahhoz, hogy az első megérkezzék.

Farkas nem várhatott rájuk. A banya máris felpattant a székéről, s miután néhány rontást küldött a hozzá legközelebb ülő vendégek felé, kirúgta maga alól a széket. Büntársa közben iszonyú bömböléssel iramodott a bejárati ajtó irányába, bár ő maga sem gondolhatta komolyan, hogy át tudja magát verekedni az ügynökökön. Azért azt elérte, hogy megállva a halott Zakariás fölött, eltorlaszolja a bejáratot. Vastag bőrkabátján egyszerre több kábító rontás is sistergett, de a fickó keményen állta a sarat, s mielőtt teljes súlyával rázuhant volna a vékonydongájú gyakornokra, még kiküldött néhány átkot a sötétségbe.

Farkast azonban sokkal inkább érdekelte a banya. A piszkosszürke rongyhalom nem rohant a saját vesztébe, annál sokkal több esze volt. Olykor eldurrantott egy-egy rontást, ha valamelyik, félelemtől megzavarodott vendég túl közel került hozzá, de úgy tűnt, ő maga nem esett pánikba. Az ifjú sámán kénytelen volt leguggolni, s az asztalok fedezékében a nyomába eredni. Közben rátaposott valamire, s mikor lenézett, a faleveles csomagocskát pillantotta meg, amit az üzér valószínűleg szándékosan dobott el, nehogy az ügynökök nála találják meg. Farkas felemelte és megszimantolta a zsákmányt: marihónaljafü erős szaga áradt belőle. Szigorúan tiltott varázsfőzetek alapanyaga volt ez a növény, mely már oly sok fiatal tünde életét tette tönkre. Aki beszívta a fű páráját, az rövid időre legyőzhetetlen, bármire képes révülővé változott – csakhogy többszöri használat után már képtelen volt megenni nélküle. A rabjává vált, s hogy megszerezze a következő, méregdrága adagot, azért akár ölni is képes volt.

Tehát ezt csempészte a banya!

A banya, aki közben elérte a Csillanó Csermely hátsó kijáratát, s épp a kilincsre tette kosztól fekete, kacsos ujjait. Farkas felugrott, hangosan dörrentve bübájostorával.

– Darvadozz!

Az átok épp csak egyetlen hajszállal kerülte el a banya fejét. A rongyok sötét rejtekéből gyűlölködő szempár villant a sámánra, majd a vénasszony kitárta az ajtót, s átugrott a küszöbön. Farkas gondolkodás nélkül rohant utána. Tudta, hogy a Csillanó Csermely hátsó kijárat a egy távoli álomvilágba vezet. Aki innen átlép rajta, amott egy odvas tölgy hasadékaiban találja magát.

Farkas mögött eltűnt a fogadó. A sámán átnyomakodott az odú mohos részén, s kibucskázott az éjszakai holdfényben fürdő vadon pázsitjára. Arra számított, hogy a banya várni fogja, ezért nyomban fedezékbe ugrott. Néhány szemhunyással később Toportyán is előbújt a fa odvából. A szürkebundás, hallva, hogy a fogadóban kitört a csetepaté, nyomban gazdája segítségére sietett, s természetesen akkor sem tévovázott, mikor egy idegen álomvilágba kellett őt követnie.

A fák között teljes volt a csend, leszámítva azt a halk búgást, ami arra utalt, hogy a közelben valaki kinyitotta az Ébredés Ajtaját. A sámánfi talpra szökkent, s nyomban meg is pillantotta a kék derengést. Amint azonban közelebb ért hozzá, elhűlt benne a vér.

Az Ébredés Ajtaja még mindig nyitva állt, bár a banya már korábban átléphetett rajta. S Farkas azt is látta, hova menekült a rongyos csempész.

Az Ébredés Ajtaján túl a Valóság egy darabkája, egész pontosan Budapest nagyon is könnyen felismerhető részlete, a Hősök Tere látszott...

* * *

– Már megint lófertályos! – sóhajtott fancsali képpel Nyestike. Az étekosztó konyhai boszorkány elengedte szőrös füle mellett a megjegyzést, és tekintélyes szeletet csapott a gyanús színű húsból a tanonc tányérjára.

– Csituljon a gyomrod, kedves barátnőm – mosolygott rá az apró lányra Büvellő. – Március elején járunk, úgyhogy ki kell még bírunk néhány holdfordulóig a sulikosztot.

Nyestike megadóan biccentett. Átóvakodott az étekosztók előtt lökdösődő tanoncok tömegén, s vidáman csillogó tekintetével szabad ülőhelyet keresett maguknak. Az Árnyjurta hatalmas étkezőjében, hosszú padok közé szorítva álltak a tölgyasztalok. A zürzavar annak ellenére általánosnak volt mondható, hogy Rosszfű Róna felügyelte az ebédre gyülekezők seregét. A vén banya kampós orrának fenyegető árnya valóban csendet teremtett ott, ahova éppen vetült, de nem lehetett egyszerre mindenhol jelen. Egyetlen segítségével pedig, aki történetesen Lucaszéki Regehű asszonyság volt, bizony nem sokra ment.

– Hoppá, hoppá, csak óvatosan, lelkecskéim! – zengett a vajákos tanerő mézesen csöpögő hangja, amint néhány harmadikos tanonc egyszerűen félrependítette őt, miközben megközelítették a kiszemelt ülőhelyeket. – Nem való így tolakodni, kicsi manókák! Hol marad az udvariasság? Hol a türelem és a...

A „manókák” meg sem hallották a pufók tanerő sápítózását. Két lépés után azonban szemközt találták magukat a villámló tekintetű Rosszfű Rónával, aki szótlanul a tányérjuk felé legyintett bűbájostorával. A tanoncok elkeseredve állapították meg, hogy ínycsiklandó süteményeik a levegőbe emelkednek, majd süvítő zuhanórepüléssel landolnak a levesükben.

– Jobb lesz elkerülni a banyát – súgta oda Büvellőnek Nyestike, miközben leültek a helyükre. – Ma igencsak rontásosztó hangulatában van.

– Nem csodálom – Zsófi szinte lehelte a szavakat, nehogy a felügyelőbanya ráncos fülébe jussanak. – Hajnalban gyakorlatra kísérte az elsősöket, s az egyik majdnem belefulladt a Lidércmocsárba. Azt mondják, az idei tanonccsemetéknél még nem akadt tehetségtelenebb társaság, mióta felépítették az Árnjurtát.

A bűbájos kollégium, mely Erdély hegyei között, pontosabban a Pádis-fennsík közepén magasodott, a varázstudóképzés egyik legkeményebb iskolájának számított a világon. Ide szinte senki nem jött önként; talán az egyetlen kivétel maga Büvellő volt. A tanoncokat általában büntetésből írták be, vagy azért, mert a szüleiknek nem telt jobb kollégiumra. A Rontáselhárítók és Szörnyszivatók Árnjurtája „kárpoztólásul” a legmagasabb képzést biztosította a tanoncai számára. Aki itt sikeresen büvdiplomázott, arra végül nehéz pálya várt, de a Révülők Világának minden varázstudója tisztelettel tekintett rá. Rontáselhárítóvá válni legalább akkora dicsőségnek számított, mint amekkora örütség volt ezt a szakmát választani.

– Mesélj már! – fészkelődött a helyén nyugtalanul Nyestike. – Minden izgi részletre kíváncsi vagyok!

Zsófi tökéletesen tisztában volt vele, mi furdalja apró termetű barátnője oldalát. Előző este ugyanis kikottyantotta, hogy levele érkezett, méghozzá nem is akárkitől. Tündefi Irnek rótt néhány sietős sort egy kéregtekerésre, s kért meg egy, az Árnjurtába hivatalos ügyben látogató pilinkót, hogy kézbesítse azt Büvellőnek. A pilinkó, híven hüvelyknyi méreténél ezerszer nagyobb pimaszságához, sokáig incselkedett a lánnyal, míg végre egy röpke *tasli*-átok meggyőzte őt, hogy

illő volna a küldeményt mindenféle, pirulást okozó megjegyzés nélkül átadnia.

– Mit írt? – sürgette Nyestike Büvellőt, miközben hatalmas falat lófertályost tömött a szájába. – Mvinde' phó évdeke'!

– Elhiszem, csakhogy egy úri lány ilyesmiről... – Zsófi látta, hogy ezzel a kijelentésével csak még tovább csigázza Nyestike kíváncsiságát. Így inkább legyintett, s közel hajolva hozzá, gyorsan elhadarta: – Annyit írt, hogy jól van, rengeteget tanul a tündérek népéről Bors néni szolgálatában, és...

– Éph? – meresztett nagy szemeket Nyestike, s még a húst is elfelejtette tovább rágni.

– És rengeteget gondol rám, mivel úgy hiányzom neki, mint...

– Mint lánglidércnek a hidegzuhany! – harsant a lányok mögött Jégszem Soyana rekedt, durva hangja. A vörös hajú tanonc harsány röhögéssel máris ment tovább, nyomában az érte rajongó, jelenleg háromtagú *bandával*. Nyestike fel akart ugrani, hogy a hallgatózók után vesse magát, de Büvellő megmarkolta fekete köpönyegét és visszahúzta őt a helyére.

– Hidd el, nem éri meg – mondta. – Soyana első óta után engem, pedig néhányszor már pórul járt emiatt. Én valahogy mégis sajnálom őt.

– Sajnálod? – kiáltott döbenten Nyestike. – Ezt a tűzhajú, barlanghangú...

– Épp ezért! – vágott közbe a tanonc. – Rettenetes lehet fiatal lányként olyan hanggal élni, ami még egy felnőtt férfi számára is túlságosan mélyről zeng.

Nyestike, aki maga is küzdött a saját „különöcségével”, mivel a koránál jóval alacsonyabb volt, értőn biccentett.

– Talán igazad van, de azért nem kellene folyton belekötnie a gyengébbekbe – mondta, majd a tekintetében ismét megcsillant az iménti, huncut fény. – Mesélj még Irnekről! Valóban olyan csinos srác, ahogy mondják?

– Hát, nem is tudom – vont vállat Büvellő. – Csinosnak kell lennie, elvégre tündér. Rajtuk szinte már átokként ül a szépség.

– A szépség mint átok? – kapott levegő után Nyestike. – Büvi, te olyan furán beszélsz ma, mintha nem is...

Botlik Zsófi, aki csupán a révülők között használta a Büvellő nevet, ezen a napon valóban nagyon furcsán érezte magát. A délelőtti tanórák alatt folyton elkalandoztak a gondolatai, s a révülési gyakorlat idején álomlelke majdnem beszorult az osztályterem falába, miközben át akart lebegni rajta. Pokolsári Zeke tanerő alig bírta kibüvölni a gerendák közül, majd sokáig vizslatta őt átható tekintetével, de nem szólt semmit.

Büvellő ébredés óta úgy érezte, mintha valaki meg akarná érinteni a szellemvilágból. Időnként hideg ujjak borzolták a haját, vagy könnyű lehelet simította a fülét. Persze lehet, hogy csak képzelődött.

– Talán tavaszi fáradtság kerülget – mondta hirtelen, mikor rájött, hogy már percek óta nem is hallja, mit duruzsol a fülébe Nyestike. – A szünetben benézek a vajákosokhoz.

Miközben beszélt, ránézett a barátnőjére, aki tátott szájjal, elkerekedett szemekkel bámult vissza rá. Azután észrevette, hogy a hosszú asztal túloldalán ülő tanoncok hasonlóképpen megdöbbenek valamitől. S végül meglátta az egyenesen felé száguldó Rosszfü Rónát, akinek bal kezében kék szikrákat hányt a búbájra előkészített ostor.

– Ne érjtek hozzá, és senki ne akarja eloltani! – rikácsolta a banya parancsoló hangon.

Büvellő értetlenül állt fel a helyéről. Meg akarta kérdezni, miért bámul rá mindenki ilyen borzadva. Ekkor azonban a fejét bíborvörös lángok borították be, s bár forróságot nem érzett, a külvilág hangjai, fényei sem jutottak el többé hozzá.

* * *

A Gyémánt Jurta oly fenségesen, hatalmasan és lélegzetelá-lítóan magasodott a táj fölé, mint mikor még a Hetek valóban heten óvták a Révülők Világát.

Mióta sámánná avatták, Farkas valahogy nem találta a helyét. Jelentkezett az Álomfelügyeletnél, hogy gyakornokként őrizze a Világfa három szintjét, s a Valóságot elválasztó határokat, de érezte: nem ez a hivatása. Folyton azon töprengett, milyen utat szán neki a sors. Csakhogy senki nem maradt, akitől megkérdezhetne volna. Édesapja szelleme ugyanazon

a napon vett tőle végső búcsút, mint amikor Kende. S bár a révülők között akadt még számos bölcs és jó barátja, Farkas egyiküket sem tudta olyan közel magához, hogy a sorsáról kérdezze őket.

Most meg itt ez az újabb eset, amivel képtelen volt megbirkózni. Négy nap telt el azóta, hogy az Álomfelügyelet ügynökeivel lecsaptak a csempészekre. A Csillanó Csermely fogadóban sikerült hatalmas felfordulást okozniuk, elsősorban szegény Zakariás ostobasága miatt. S bár elfogták a gyilkos üzért, valamint lefoglalták a kétkilónyi marihónaljafüvet, a banya meglépett.

Legalábbis Farkas ezt jelentette a főnökeinek. Valójában azonban sikerült követnie őt az Ébredés Ajtaján keresztül, egyenesen a Valóságba. A vénasszony Budapestre, a Hősök terére suttyant. Mire a sámánfi is átlépett a kapun (szerencsére a magyar fővárosban jócskán elmúlt éjfélt, így senki nem látta meg a „semmiből” felbukkanó révülöket), a rongyos csempész már messze járt. Farkas éles szemét és kifinomult ösztöneit azonban nem tudta becsapni. Előbb széles főutakon, majd egyre sötétebb, csendesebb mellékutcákon surrant utána, hogy meglesse, hova igyekszik.

A banya úti célja azonban teljesen megdöbbenetete. Farkas hosszú percekgig állt az ötemeletes, öreg és elhanyagolt bérház előtt, s többször is elolvasta a kapu melletti táblát, mint aki nem hisz a szemének:

MENTSVÁR – Fővárosi Hajléktalanszálló

Ez állt rajta. A sámánfi végül összeszedte minden bátorságát és becsöngetett. Mogorva, kialvatlan szemű öregúr lesett ki az apró ablakon, majd rövid úton elkergette Farkast. Pimaszkodó suhancnak nézte, aki nem talál magának jobb szórakozást, mint a hajléktalanokkal való kötekedést.

Gergő ezután három napig követte a banyát, s szinte mindent megtudott róla, amit érdemes. Csikos Rozálnak hívták, s talán hatvan év körül járhatott. Hajléktalanszállókon lakott, mikor odakinn hűvös volt az idő, de akadt néhány „kuckója” lebontásra ítélt bérházakban és külvárosi sikátorokban is. Reggelente kukázni járt, délután a Vörösmarty téren, vagy a sétálóutcában kéregetett, míg el nem zavarták a rendőrök.

A Valóságban mindenki, aki ismerte Rozált, sültbolondnak tartotta. Ha szóba állt valakivel, akkor folyton a Világfárol beszélt; a bűbájosokról, s arról, hogy valaha ő is hírneves vajákos volt. Persze mindenki kinevette, sőt, olykor ordítva elzavarták, ha már nagyon az idegeire ment az ébereknek.

Farkas úgy gondolta, mindez csupán ügyes álca, hogy a csempész elrejtőzzék az Álomfelügyelet ügynökei elől. A harmadik nap végére azonban rádöbbsent, hogy Rozál valóban bolond. Még hozzá nem csak az éberek, de a révülők között is annak számít. Igaz, olykor csempészsésre adta ősz fejét, hiszen még mindig képes volt Ébredés Ajtaját nyitni, de a legtöbb bűbájos erő már elhagyta. Rengeteget ivott, száraz ajkai közül folyton cigaretta fityegett elő, s legtöbbször homályos szemekkel meredt a semmibe. A saját rémálmában élt, ami egyszerre játszódtott a Valóságban és a Gyökérszinten.

A sámánfit rettegéssel töltötte el a felismerés, hogy egy valaha tiszta szívű, okos révülő is eljuthat idáig. S ebben a pillanatban rádöbbsent, hogy ő képtelen letartóztatni Rozált.

Ezért jött hát a negyedik napon a Gyémánt Jurtához. Beszélni akart Böffeg sámánnal, bevallva neki mulasztását, s kikérve a véleményét. Csakhogy az új főtáltos felavatásáig ideiglenesen a Hetek vezetőjének kinevezett Böffeg immár negyedik órája váratta őt az irodája előtt.

A Gyémánt Jurtá hátsó traktusában húzódó, széles folyosó padlóját és nemezfalait puha szőnyegek takarták. Így zaj alig hallatszott, pedig számos garabonciás, boszorkány és varázsló csörtetett el a padon ülő sámánfi előtt, aki türelmesen várt.

– Nem, erről szó sem lehet! – hangzott fel váratlanul Böffeg szava. Az iroda ajtaja résnyire kinyílt, tömzsi ujjak markolták a nemezlap szélét. – Az utazás előtt már nem lesz időnk kipróbálni a felszerelést, ezért a fedélzetre a legjobb minőséget akarom mindenből! Szólj Hódfaroknak, hogy a vajákosok bőségesen olvassanak romlásgátló-mondókákat a marhahúsról!

Ezzel a nemezlap felemelkedett, de Böffeg helyett Borzalong szakállas ábrázata jelent meg, s az iroda máris újra becsukódott.

– Hát te? – hökkent meg az éppencsaknem-táltos, mikor Farkas, felpattanva a padról, az útját állta.

– Bőffeggel kell beszélnem – jelentette ki a sámánfi.
– Hivatalos ügyben.

– Manapság még a nagymamám bal bütykének sajkása is az – legyintett Borzalag. A szemében, mely máskor mindig oly vidáman csillogott, most komor árnyak úsztak. – Bőffeg nem ér rá, tehát velem kell beszélned. Csakhogy én sem érek rá, úgyhogy valaki mást kellene keresned. A gond viszont igazán ott kezdődik, hogy senki más sem ér rá, úgyhogy...

– Ez valóban fontos! – vágott a szavába Farkas, megveregetve a mellette halkán morgó Toportyán nyakát. – A legutóbbi akciónkról van szó.

– Áh, a marihónalja-fogás! – vigyorodott el Borzalag. – Hallottam róla, hogy végre elcsíptétek az üzért. Sajnálatos, hogy az az ostoba gyakornok... A dér csípje meg, miért nem volt óvatosabb? Az pedig, hogy a csempészbanya meglépett, ne bántson, egykomám. Nem sikerülhet minden elsőre.

– Épp erről van szó! – a sámánfi érezte, hogy gombóc keményedik a torkában, de sikerült lenyelnie, s végre kimondta, amiért jött. – Elfogtam... Vagyis elfoghattam volna a csempészt, de végül futni hagytam.

Borzalag akkorát csuklott, hogy a szakállába tűzött sastoll bágyadtan kihullott a csimbókok közül. Toportyán szusszanva utána kapott, mielőtt lelebeghetett volna a szőnyegre, s visszaadta azt jogos tulajdonosának. A majdnem-táltos tekintete most ismét olyan fekete lett, mint kanyar a lefolyócsőben. Mondott is volna valamit, de ekkor kivágódott a nemezlap, s Bőffeg, valamint négy magas rangú révülő rontott ki az irodából. Siettükben észre sem vették az ott ácsorgókat (hevesen vitáztak néhány hektó víztartalékról, ami az utazáshoz elengedhetetlen lesz), s nyomban tova is robogtak a folyosón. Farkas a fősámán után akart rohanni, de Borzalag vasmarka elkapta a könyökét, s kihasználva a sámánfi lendületét, bependerítette a fiút az irodába.

– Gyere csak, te lidércnyúzta bajkeverő! – morogta közben.
– Azt hiszem, nem ártana diskurálnunk egy keveset!

* * *

Réti Boglárka megpróbálta olyan halkán nyitni az ajtót, ahogy az csak lehetséges. A sarokvasak azonban rég berozsdáltak, fájdalmas nyikorgással adva hírül, hogy a gyógyfüvek szakértője közeledik.

– Gyere nyugodtan, nem alszom – szólta Zsófi, aki az ágyán hevert, arcára borított, nyitott könyvvel, amit néhány perce még olvasott.

– Bocsi, egy kis macskagyökér teát hoztam – mondta sajnálkozva Bogi, kezében gőzölgő bögrével. – Nyugtató hatású és igazán finom.

Zsófi kikukkantott a könyv alól, majd mosolyogva felült.

– Gergő itthon van? – kérdezte, miután átvette, és óvatosan fűjkálni kezdte a teát.

– Megint kószál valamerre – sóhajtott Bogi, gondterhelten támasztva az ajtófélfát. – Mostanában olyan... Nem is tudom. Annyira *távolinak* tűnik az én kisfiam.

– Töpreng – biccentett értőn Zsófi. – A sorsát próbálja fagatni, hátha rájön, merre induljon tovább.

– Dénessel nem tudunk neki segíteni, ez biztos – tárta szét a karját Boglárka, majd hirtelen témát váltott. – S mi van veled? Nem fáj már a füled?

Zsófi vigyázva megtapogatta a kötést a jobb fülén. Az égő érzés az utóbbi két napon, mióta megérkezett az Árnyjurtából, elmúlt, s a helyét rettenetes viszketés vette át. Az emlék, ahogy a sérülést szerezte, még mindig kellemetlenül borzongatta a lányt. A bíborvörös lángok... A tanoncok sikoltozása, amint megpróbálnak minél távolabb húzódni tőle... Rosszfű Róna, amint *jégfuvalat*-bűbájt küld felé...

– Soha életemben nem gondoltam volna, hogy ilyen kellemetlen módon is lehet üzenetet küldeni – mondta Zsófi. – Volt már részem a boszorkánytűz-bűbájban, hiszen a tanerők olykor így vésik a fejünkbe a leckét. Ez viszont valahogy ijesztőre sikeredett.

– Még mindig nem értem a dolgot – Bogi ellökte magát az ajtófélfától és leült az ágy szélére. – A *boszorkánytűz*-bűbáj tiltott varázslat, nem?

– Hát... Nem egészen – Zsófi átadta nevelőanyjának a bögrét, majd az ágya fölött nyújtózkodó polcra levett egy vaskos,

öreg könyvet. Amint szétnyitotta a dohos lapokat, prüszkölésre ingerlő por szállt szerte. – Ez itt Bagolyborzi Bocsonád 1234-ben kiadott könyve.

– *Boszorkánypraktikák hétköznapiakra* – olvasta Boglárka a címet. – Ha ennyire régen íródott, miért ilyen modern a szóhasználata?

– Ez már átirat, hogy a mai tanoncok is megértsék – válaszolt Zsófi, s közben fellapozta az öreg fóliánst. – Nézd, itt van a boszorkánytűz leírása. Több, mint ezer éve használják ezt a bűbájt üzenetek küldésére. Természetesen csak ritkán, mivel elég feltűnő, ha az ember feje lángra lobban.

– Középkori boszi-sms – kuncogott Bogi.

– Mondhatjuk – Zsófi együtt nevetett a gyógynövények tudorával. – A lángok nem okoznak komoly fájdalmat. A fülem is csak azért pörkölődött meg, mert túl nagy erővel küldték az üzenetet. Rosszfű Róna legalább annyira meg volt rémülve, mint én magam. Rögvest a vajákosokhoz cipelt, pedig amint meghallgattam Cseperke szavait, a lángok kialudtak.

– Az a lány igazán lehetett volna óvatosabb!

Zsófi arcán szomorú, gondterhelt árny suhant át.

– Ha hallottad volna a hangját... – elakadt a szava. – Hidd el, nem véletlenül engedtek rendkívüli szabadságra az Árnjurtából. Pokolsári Zeke tanár úr ki tudta hangosítani az üzenetet, amit Cseperke a boszorkánytűzzel küldött. Minden tanerő, aki jelen volt a gyengélkedőn, belesápadt abba az iszonyú rettenésbe, amit a hangjában éreztek.

– De akkor miért nem jelentkezik? Két napja várod, hogy becsöngessen, vagy legalább telefonáljon. Az üzenetében azért rimánkodott, hogy nyomban utazz ide, mert szüksége van rád. Most itt vagy, ő meg sehol.

– Bosszantó, hogy az igazi wicca boszorkányok nincsenek benne a telefonkönyvben – biccentett Zsófi. – Kezdek a legrosszabbtól tartani. Cseperke a barátnőm, de nagyon ritkán tudunk találkozni, s rég nem hallottam róla semmit. Az üzenete viszont beleégett az agyamba, s hidd el, tisztán érzem, hogy életveszélyben van.

– Ha akarod, amint Dénes hazaér a munkából...

Boglárka nem fejezhette be a mondatot, mert a nappaliban megcsördült a telefon. Zsófi és nevelőanyja csodálkozva néztek egymásra – ritkán fordult elő, hogy a készülék szóhoz jutott a lakásban –, majd egyszerre pattantak fel az ágyról.

Végül Zsófi kapta kézbe a kagylót, s vagy két percig némán hallgatta azt, aki a vonal túlsó végéről beszélt. Azután csak annyit mondott:

– Máris indulok – és letette.

Boglárkának kérdeznie sem kellett, mégis tudta, hogy Cseperke telefonált.

– Muszáj mennem – szólta Zsófi, útban az előszoba felé, ahol a kabátja lógott. – Az Óbudai szigeten, a régi hajógyár egyik elhagyatott épületében vár rám. Nem mer ide jönni. Úgy éreztem a hangjából, hogy most még jobban retteg, mint mikor a boszorkánytüzet küldte.

A révülő lány megigazította a derekához tűzött bűbájostort, majd ellenőrizte, hogy Settenke, a denevér totemállat – jelenleg plüssbábu alakjában – a zsebében lapul-e.

– Rontás kerüljön! – mondta Boglárka, de addigra Zsófi már lefelé robogott a lépcsőn.

* * *

Borzalag úgy nézett Farkasra, mint akinek épp az imént szolgáltak fel három adag záptojást, vasvillával kötelezve őt arra, hogy elfogyassza azokat.

– Jól hallom a fülemmel, amit te a száddal gagyogsz?

– hördült végül, hosszas hallgatás után, az éppesaknem-táltos.

– Hagytál meglépni egy éber- és álmovesélyes marihónaljacsempészt, aki ráadásul a Valóságban flangál?

– Ühüm – nyögte a sámánfi. Most, hogy más szájából hallotta, amit tett, tényleg nagyon rossznak tűnt a döntése. Azután mégis mély levegőt vett és újrakezdte a majdnem-táltos győzködését. – Rozál egyébként békés, csak épp...

– Teljesen zakkant! – hörrentett Borzalag. – A marihónaljacsempészt nem vicc, apóca! A tünde ifjaknak előbb csak a szemük áll keresztbe tőle, de ha sokat szipákolnak belőle, végül a lelkük facsarodik beteggé!

– Tisztában vagyok veled, de Rozál olyan... Ha látnád... Az éberek gúnyolják, megverik, kiröhögik. A hid alatt, meg csatornalejáratokban alszik, rongyokba öltözik, pedig büvereje van. Csak épp már ő maga sincs tisztában veled, hogy amit mások képzelgésnek gondolnak, az veled valóban megtörténik. Nem értem... Nem tudom felfogni, hogyan juthat ilyen helyzetbe egy vajákos. Borzalag, ez borzalmas!

– Hogy az a tizenkét naposcsibe taposta...! – kezdett kedvenc káromkodásába a majdnem-táltos, de azután hirtelen elhallgatott. Mikor ismét megszólalt, a hangja már sokkal nyugodtabb volt, s oly mélyről jött, mintha a rézbánya fenekéről küldték volna fel. – Tudod mit, kölyök, megértelek. Nem könnyű elfogadni, hogy a révülők között is akadnak olyanok, akik elveszítik a lábuk alól a talajt.

– Csikos Rozál sokkal többet veszített el – mondta alig hallhatóan Farkas. – Valahol kisiklott a sorsa. Amit most művel, az már rég nem élet.

Borzalag tekintetében hirtelen értő fény lobbant. Mélyet sóhajtott, majd izmos ujjáival megszorította a sámánfi karját. Mikor ismét megszólalt, a hangja mérhetetlen távolságból csengett.

– Mondtam már neked, hogyan lettem... ilyen?

Farkas csodálkozva pillantott a kishíjánem-táltosra, aki most önmagára mutatott. A sámánfi tudta, hogy Borzalag a púpjára, sánta lábára, törpe alkatára céloz.

– Lezuhantál a Világfáról – bölintott nagy sokára.

– Te épp oly jól tudod, mint én, hogy mit gondol erről a legtöbb révülő odakinn, a Gyémánt Jurta körül – folytatta Borzalag. – Úgy vélik, gyáva voltam, ezért adtam fel a mászást. Amikor engem elhívtak az őstáltosok, a dolgok még másként mentek, mint manapság. Neked szépen, udvariasan felajánlották, hogy megmászod a Világfát, s ha elutasítottad volna, most élhetnél éber srácként békében. Hozzám azonban 1842-ben toppantak be a rég holt táltosok szellemei. Hét éves voltam akkor, és Mezőtúron éltem a szüleimmal, akik uradalmi jobbágyok voltak. Vert falú vályogházban laktunk, két kecske és néhány tyúk társaságában. Három idősebb és két kisebb testvérem volt. Az apám, meg az anyám napkeltétől napnyugtáig

dolgozott, hogy puliszka és néha kenyér is kerüljön a szánkba.
Tudod, mi az a puliszka?

Farkas megrázta a fejét.

– Jobb is! – vigyorodott el Borzalag, bár ebben most semmi vidámság sem akadt. – Viharos éjjel köszöntött ránk 1842 őszén. Anyám szegény nyomban tudta, hogy a táltosok jöttek el értem. Titkolta, hogy foggal születtem. Utolsó vagyunkáját, az apámtól kapott nyakláncát adta oda a bábaasszonynak, hogy ő se árulja el senkinek a titkom. Ha kitudódik, a faluban mindenki került volna engem, s végül mindenképp elveszek a hetedik életévem előtt. Csakhogy hiába áldozta fel anyám az egyetlen kincsét, az a büdös banya mégis addig jártatta a lepcsés száját, míg meghallották a táltosok, hogy közéjük tartozom. El is jöttek egy éjjel, berontva a vihartól feltépett ablakon. Hárman álltak a villámok fényében, s a puszta tekintetük elég volt hozzá, hogy az engem óvni akaró apámat és anyámat megdermesszék. Azután az egyik kézen fogott és elvitt.

– Hogy lehettek ilyen kegyetlenek? – kérdezte Farkas.

– Mondtam már: akkoriban még az ősi törvények voltak érvényben. Mikor Kende a Hetek élére állt, csak neki volt mersze megváltoztatni az elhívás rendjét. A táltosok, sámánok és garabonciások közül sokan a fejét követelték ezért, mégis kiverekedte, hogy a révülöket ne kényszerrel tépjék el a szüleitől, s bármelyik bűverejű kölyök szabad akaratából dönthesse el: mászik vagy sem a Világfára.

– Te viszont még nem dönthettél.

– Az igazsághoz tartozik, hogy az őstáltosok nem voltak rosszak hozzám. Ráadásul hét évesen izgatott, amit addigra megtudtam a bűbájosságról – Borzalag keserűn kuncogott. – Igaz, jóformán csak annyi volt a tudományom, hogy a táltos megszimatozza az aranyat a föld alatt, a garabonciás meg sárkányokon röpköd. Bőgtem két napot Élet anyó kunyhójának tövében, aztán kaptam magam, választottam egy dobot és révülni kezdtem felfelé a Világfán. Megmásztam először. Megmásztam másodszor. Addigra legény lettem, méghozzá olyan, aki a szempillájával követ morzsol.

Farkas hunyorítva nézett Borzalagra.

– Na jó, túlzok kicsit – vonta meg a vállát a majdnem-táltos.
– De való, hogy harmadszor is nekivágtam a Világfának. Biztos voltam benne, hogy engem most már senki meg nem állít: táltos leszek, s előbb-utóbb rátalálok a magam ötszöglestű, fekete tojásból termett táltoslovára.

Borzalag elhallgatott, méghozzá olyan hosszú időre, hogy Farkas már-már kezdett aggódni: tán nem is folytatja tovább a történetét. Végül az éppencsaknem-táltos mégis megszólalt, halkabban és keserűbben, mint eddig bármikor.

– A Törzsszint egyik álomvilágában jártam épp, s mivel alkalmam nyílt rá, kilestem onnan a Valóságra. Nocsak, a Kárpátok karéja...! Az meg ott két ezüst szalag, a tündérek kedves máslija, a Duna és a Tisza. S arra, igen, ott lapul Mezőtúr, annak szélén meg a házunk! Lenéztem, s megláttam, hogy épp temetik a legkisebb hűgomat. Meghalt szegény, mert abban az évben rossz volt a termés. A jég elvert mindent, mivel az uraságra megharagudott egy garabonciás deák, s nem nézte, ki szenved a bosszújától. Bennem ekkor olyan iszonyú harag lobbant minden révülő iránt, de olyan... Táltos akartam lenni, méghozzá azért, hogy kitekerjem annak a garabonciásnak a nyakát, aki miatt a kishűgom idő előtt költözött a Gyökérszintre. Csakhogy gyűlölettől hajtva nem lehet a Világfára mászni! Saját, iszonyú haragom síkossá tette a tenyeremet: megcsúsztam, aztán csak zuhantam. Mire magamhoz tértem, már púpom és sánta lábam lett, s többé nem nőttem egyetlen arasznyit sem. Elvakult haragomért így büntettek az őstáltosok.

Súlyos, fullasztó csend ülte meg az irodát, ami egykor Kende táltosé volt. Farkas már azt gondolta, Borzalag nem is akar többet szólni, de ekkor a szakállas fickó csípőset csapott a karjára, majd harsányan felkiáltott.

– Nem az a te bajod, ordaska, hogy láttál egy elrontott életet! Rozállal majd törődöm én, ne gondold vele többet. Van a révülők között egy olyan cimborám, aki remekül ért az ilyen sárba csúszottak megmentéséhez. Úgyhogy rá fogom bízni Rozált. Te inkább a saját bánatodnak gyürkőzz neki!

– És szerinted mi volna az? – kiáltott Borzalag után Farkas, mivel a majdnem-táltos váratlanul felpattant, s máris a folyosón állt.

– A sorsod útjára kell rálelned, koma! – kacsintott a torzonborz búbájos. – Most magadra hagylak, töprengj el ezen!

Az ajtóként szolgáló nemezlap máris a helyére csapódott, s Farkas egyedül maradt a kicsiny irodában. Ült a süppedő fotelban, bámulta a kandallóban lobogó tüzet, de nem jutott semmire. Akkor aztán sóhajtva felállt és elindult az ajtó felé.

A háta mögött valami surrant, majd puffant. Farkas és Toportyán egyszerre pördültek meg, de a félhomályos szobában minden mozdulatlanak látszott. A sámánfi már-már hátat fordított a helyiségnek, mikor a tekintete megakadt a fal tövében álló, hatalmas utazóládán.

Arról csúszott le az imént a nehéz takaró, ami most a földön hevert.

Farkas egész testén borzongás futott végig, mikor rádöb-bent, hogy ő bizony ismeri ezt a bútordarabnak is beillő alkalmatosságot. Egyszer, mikor Zsófi és ő mindenáron beszélni akartak Kendével, a Gyémánt Jurta titkos járatain keresztül ebbe a ládába estek bele. Farkas emlékezett rá, hogy Kende néhány ruhát, útiköpenyt, s még ki tudja, miféle holmikat tartott benne.

– Hogyhogy ezt még nem dobták ki? – súgta a szoba csendjébe. Bátorítást remélve megsimogatta Toportyán bundáját, s elindult a láda felé.

* * *

Mire Botlik Zsófi megérkezett a Hajógyári szigetre, kezdett nyugovóra térni a nap. A Szentendrei úton javában dúlt az esti csúcsforgalom, emberek százai igyekeztek haza. A járdák és buszok zsúfolásig teltek kabátjukba burkolózó alakokkal, hiszen hiába volt március eleje, az időjárás meglehetősen hidegre fordult. Amint Zsófi leszállt a HÉV-ről, majd átkelt az út túloldalára, az eső is cseperegni kezdett.

A sziget közelében meghúzódó utcácskák csendes félhomálylyal várták a révülő lányt. Zsófi sietve kopogtatta cipőivel a repedezett járdát, s minduntalan a kertek árnyait vizslatta. Képtelen volt szabadulni attól a dermesztő gondolattól, hogy követik, vagy talán lesben álló alakok bújnak meg mindenhol.

Átkelve a hídon kissé megnyugodott. A nagyváros morajlása lassan egyre halkabb lett, ahogy beért a fákkal szegélyezett, murvával leszórt sétányokra. A szigetnek ez a része szép, békés, barátságos parkra emlékeztetett. Néhányan a közelben lakók közül kutyát sétáltattak az ostorlámpák alatt, vagy épp a párjukkal összebújva andalogtak. Ha a komor időjárás nem is volt alkalmas az ilyen időtöltésre, ez a szerelmeseket, no meg a kutyákat cseppet sem riasztotta el.

Zsófinak át kellett vágnia az egész szigeten, hogy elérje a régi hajógyár épületeit. Olyan útvonalat választott, ami nyílegyenesen vitte a céljához. Ahogy teltek a percek, egyre kevesebb emberrel találkozott. A rég üresen álló hajógyár hatalmas szerelőcsarnokai kísérteties várost alkottak. Égett ugyan itt-ott néhány fakó lámpa, de koszos burájuk alól csak kinkeservesen szüremlett ki némi fény. A távolból kutyaugatás hallatszott, a magasra nőtt gaz ijesztően suhogott a szélben, de legalább az eső elállt az utóbbi percekben.

Zsófi tanácstalanul torpant meg a gyár udvarán. Az óriási kaput valakik már rég benyomták, az utólag felszerelt vasláncot is letörték, így eddig könnyen eljuthatott. Csakhogy arról fogalma sem volt, merre menjen tovább. Korábban már hallott olyasmit, hogy a hajógyár néhány csarnokát hasznosították: tévéadásokat sugároztak belőlük, vagy raktároztak bennük ezt-azt. Ennek most nyoma sem volt, bár az egyik épület sarkánál állt egy elárvult, viszonylag újnak tűnő kutyaház.

Zsófi végül nagyot sóhajtva elővette bűbájostorát, s elindult a legközelebbi szerelőcsarnok felé. Kicsiny vasajtón jutott a belsejébe, amit valaki résnyire nyitva hagyott. Odabenn csak annyi fény volt, amennyit a nagyon magasan körbefutó, javarészt betört ablakosok gyűjtöttek. Zsófi homályos építmények, égbe szökő vastraverzek, állványzatok, lépcsők kusza tömegét tudta kivenni, de azokat is csak homályosan. Meglendítette hát a bűbájostorát, hogy őrlángot bűvöljön maga elé.

– Ne! – a kétségbeesett kiáltást suhanó hang követte. Valami átrepült Zsófi feje fölött, s az épp csak életre kelt lángocskát nyomban kioltotta.

– Cseperke? – kérdezte vakon pislogva a révülő lány.

– Kövesd a hangom! Erre! – jött a válasz a vasszerelvények közül. Zsófi felismerte a barátnője hangját, s az üvegcserepeken, drótokon átgázolva, engedelmeskedett neki.

Az egykori szerelőműhely félreeső, üvegezett falú irodájában halovány fény lobbant. Így Zsófi már könnyebben tudott tájékozódni, s néhány pillanattal később belépett a szűk helyiségbe. Az összetört, sorsukra hagyott bútorok, iratrendezők között, billegő székre állítva, sárga gyertya pislálolt. Mögötte állt Cseperke, aki hátborzongatóan kísérteties látványt nyújtott.

A tizenhét év körüli, hollófekete hajú lány ruhája rongyosan, piszkosan csüngött a válláról. Arcán karmolásnyomok, amiket a tüskés bokrok okozhattak, miközben bujkált. A sarokban hátizsák hevert, melynek nyitott szájából feltépett kekszes zacskó, bontott ásványvizes palack kandikált elő.

A legrémítőbb azonban Cseperke tekintete volt. A szinte mindig boldogan csillogó, zöld szempárból most mélységes, dermesztő félelem sugárzott, ami csak akkor enyhült valamelyest, mikor a lány felismerte Zsófít.

– Büvellő! – kiáltotta fojtott hangon, majd megkerülve a széket, barátnője nyakába vetette magát. – Hála az ég királynőinek!

– Mi folyik itt? – kérdezte Zsófi, szorosan tartva Cseperkét, aki remegett a kimerültségtől. – Megkaptam az üzenetedet, és azonnal hazautaztam, de mostanáig hiába vártam, hogy jelentkezzen.

– Nem olyan egyszerű eljutnom egy telefonig anélkül, hogy felfedezzenek – felelt a wicca boszorkány. – Újabb bűbájra pedig nem maradt erőm.

– De ki üldöz és miért? Mióta tart ez az örület és...

– Várj, csak sorjában! – Cseperke kibontakozott Zsófi öleléséből. Intett, hogy mindketten üljenek le az iratszekrény mellé készített, kartonpapírokból rakott „ágyra”. – Emlékszel arra a napra, mikor a Gyémánt Jurtánál Kende megküzdött a fekete táltossal?

Zsófi szemöldökét ráncolva bámult a barátnőjére.

– Hogy is lehetne elfelejteni azt a napot – legyintett Cseperke piszkos ujjával. – Bocs, kissé összezavarodtam az utóbbi

hetekben. A lényeg, hogy én akkor birtokába jutottam egy olyan titoknak, amiről nem volna szabad tudnom.

– Halljuk! – bölintott Zsófi, de a wicca boszorkány elkese-redetten megrázta a fejét.

– Nem megy – mondta. – Már többször megpróbáltam neked elmondani, elsőként rögtön aznap. A titkot azonban erős átok védi. Amint kinyitom a szám, s arra gondolok, hogy beszélni fogok róla, összeszorul a torkom, nem kapok levegőt, a szá-vaim pedig torz dadogásba fulladnak.

– Értem – Zsófi eltöprengett. – Kik üldöznek?

– Fogalmam sincs – vonta meg a vállát Cseperke. – Néhány héttel ezelőtt kezdődött, bár lehet, hogy már korábban is figyelték. Csuklyás alakok, akik úgy képesek árnyéktól árnyéki-g surranni, mintha a sötétség teremtményei volnának. Soha nem jöttek a közelembe, az utamat sem állták el, mégis egyre inkább félttem tőlük. Amikor aztán anyu megpróbálta leoldani rólam Torda-átkát...

– Torda-átka? – kapott a szón Zsófi. – Ezt még nem említetted!

– Így nevezte Bö... B... – amint Cseperke ki akarta mondani a következő szót, iszonyú fuldoklás tört rá. A torkához kapott, könnyei kicsordultak, de csak akkor nyugodott meg, mikor fel-adta a kísérletezést. – Úgy tűnik, az ő nevét is védi a bűbáj.

– Rendben, menjünk tovább – simogatta meg Zsófi a ba-rátnője hátát. – Mi történt, mikor Filéne, a mamád, le akarta venni rólad az átkot?

– Anyu nagyon erős wicca, de még ő sem bírta vele. Igaz, nem is érhetett a feloldó szertartás végére, mert megtámadtak minket a csuklyások. Láttam, hogy anyut eltalálja egy kábító rontás, aztán elmenekültem. Azóta bújkálok, de az üldözőim a nyomomban vannak. Kétszer is rám találtak, alig bírtam kicsúszni a markukból. Amikor már minden remény elveszett, boszorkánytüzet küldtem neked, mert senki mást nem ismerek, akihez fordulhattam volna.

– Okosan tetted! – Zsófi átölelte Cseperkét, s lassan ringatni kezdte, ahogy azt Boglárkától tanulta, mikor a nevelőanyja őt akarta megvigasztalni. – Kivárjuk a reggelt, aztán elmegyünk a

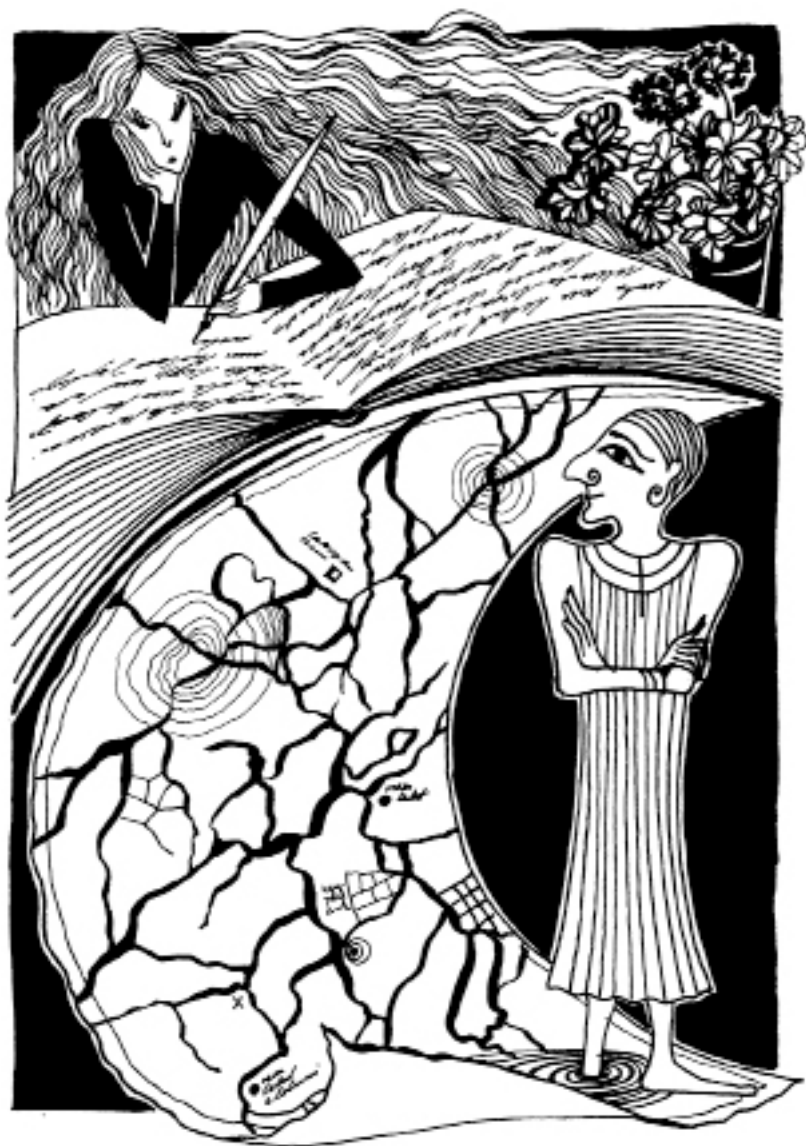
Csipetke utcába. Fényes nappal, a fővárosban csak nem mernek ránk támadni azok a...

Az üvegfalú irodán kívül fém csattant a cementpadlóra. Zsófi és Cseperke úgy ugrottak talpra, mintha átforrósodott volna alattuk a talaj. A révülő lány kezében szikrát hányt a bűbájostor, a wicca boszorkány zöld szemében ijesztő varázsfény sziporkázott.

Azután egyszerre vagy fél tucat kábító rontás törte pozdorjává az iroda ablakait...

2.

Karto, Grá fia

Kedves Naplóm! ... Nna... Hogy is kezdjem? ... Egyáltalán, mit kell írni egy naplóba? Nekem ez az egész olyan időtlennek tűnik, mint pilleszárny az elefánt hátán.

Hopp, a dátumról megfeledkeztem! 2005. március 11. Ez az! Ez van ma.

Akkor most mi legyen? Csuhéj néni természetesen tök meg van kettyenve, de azért hallgatok rá. Mégis csak ő ismeri az éberek világát, én meg átutazó vagyok benne. Én...

A második hopp! Elfelejtettem bemutatkozni, pedig Csuhéj néni megmondta, hogy egy jól nevelt éber kiskisasszony (mindig így nevez: kiskisasszony) érthetően, tagoltan kell, hogy bemutatkozzon. Tehát...

A nevem Csallókapui Züzmögő Tanarilla. A pillétündék fajtájához tartozom, s bizvást kijelenthetem, hogy igen jó, sőt, nemesi tündércsalád sarja vagyok. Éber éveken mérve tizenöt esztendősnak számítok, bár ezt nehéz volna elhiteni az éber hivatalnokokkal, mivel alig húsz centiméteresre sikerült nőnöm. Égszínkék, átható tekintetem, bokámig érő, aranyzőke hajam és igen helyes kis orrom van, amit szeretek mások dolgába ütni. A legbüszkébb azonban a hátamon rezgő szitakötő-szárnyak szivárványos csodájára vagyok. Minden túlzás nélkül állíthatom, hogy úgy tudok velük röppenni, mint a huncut gondolat!

Tavaly szeptember óta élek a Valóságban, tündércsaládom nem kis bosszúságára. Magam döntöttem így, bár őszintén szólva nem sok választásom akadt. Épp a Szaktündér Irányválasztási Jog utolsó vizsgáját akartam letenni...

Hogy mi az a SzIJ? A nemes tündércsaládok gyermekei számára kötelező vizsga, ami jogot ad, hogy maguk döntsék el, milyen tündérékként szeretnének élni. A SzIJ kemény próbák, feladatok sora, s akinek sikerül megoldania azokat, joggal nevezhető menő tündérnek. Bár szerintem én a vizsgák előtt is menő voltam!

Szóval... Az utolsó feladaton dolgoztam épp a Valóságban. Össze kellett gyűjtenem jó néhány segítő állatot, mint trófeákat, a bamba éberek mellől. Tényleg már csak néhány darab hiányzott, mikor szembetaláltam magam az összes világok legszebb tekintetével. A srácot – naná, hogy az! – Farkasnak

hívják (éber nevén Réti Gergő), és mára felavatott sámán. Ebben nekem is volt részem, mivel elkísértem a harmadik nagy révülésére. Ezeknek a foggal, vagy burokban születetteknek ugyanis háromszor kell megmászniuk a Világfát (de tutira ám a gyökerétől a lombjáig!), hogy elhiggyék nekik: tényleg menők. Az én Farkasom azonban nem hétköznapi bűbajos, mert ahányszor csak nekivágott a felfelé araszolásnak, mindig valami oltári nagy cikibe gabalyodott.

Ahogy én is, mikor találkoztam vele. Fogalmam sincs, hogy történhetett, de tündérkötés jött létre közöttünk.

Hogy mi az a tündérkötés? Azt hiszem, a legjobb, ha ide másolom a hivatalos meghatározást a Révülők Kódexéből, mert képzelenség megjegyezni ezeket a nyakatekert hablatyokat. Íme:

„A tündérkötés két lény (nem feltétlenül tündérek!) között létrejövő mágikus kapcsolat, mely eltéphetetlen. Nagyon különös, megmagyarázhatatlan jelenség, mivel a szeretethez lehet valami köze, de olykor egymást utálók között is létrejön. A tündérkötés fényes szála csak az Álomvilágban látható, de a Valóságban is jelen van. Ha az Álomvilágban a két megkötözött túlságosan (kb. 40 m) eltávolodik egymástól, akkor az ezüstsál megfeszül, s mivel eltéphetetlen, bizonyos távolságon túl már nem nyúlik. A Valóságban fizikailag messze kerülhetnek egymástól a megkötözöttek, de ez iszonyú lelki kínokkal jár (folytonos szomorúság), és a szívtájékon mindketten erős, majd fájdalmas szúrást éreznek (mintha horgot akasztottak volna a bőrükbe). Semmiféle fegyver vagy bűbáj nem képes eltépni. Általában magától múlik el, bár kideríthetetlen, hogy mitől.”

Na, hát ezért kellett nekem ide, a Valóságba költözni. Jelenleg a Csipetke utcában lakom, most épp a harmadik emeleten. A főbérlőm Csuhej néni, aki ugyan ősz fejétől a bütykös lábujjáig éber, mégis elég buggyant ahhoz, hogy ne találjon semmi kivetnivalót bennem. Na jó, eleinte néha megpróbált lecsapni az összetekert Nyugdíjas Élet című folyóirat legfrissebb számával, mivel óriás szünyognak gondolt. Később aztán rájöttem, hogy ha beszélek hozzá, lassan megnyugszik, s még csak el sem kell bájолnom. Végül elkezdett „kiskisasszonynak” szólítani, s azóta remekül kijövünk egymással.

Csuhéj nénitől rengeteget lehet tanulni az éberek zavaros ügyeiről. Így legalább nem kell soha eltávolodnom túlságosan az én Farkaskámtól. Harmadik emeleti ablakomból mindig látom, ha elindul valamerre (rettenetesen nyughatatlan fickó!), s akkor titokban követem.

Hát igen, muszáj titokban tartanom előtte, hogy itt élek. Amikor tavaly véget ért közös kalandunk, mindketten azt hittük, hogy a tündérkötés leoldódik rólunk. Farkas visszajött a Valóságba, ahol a családjával él, én meg siettem a Csallókapu közelében terpeszkedő birtokunkra, hogy elmeséljem a szüleimnek, merre libbentem az utóbbi időkben. Csakhogy alig távolodtunk el egymástól, mintha a szívünket láthatatlan horog akarta volna kitépni, úgy fáj az elválás. Néhány napig tűrtem a dolgot, azután elegendem lett. Elvégre pillétündér vagyok, így nem arra születtem, hogy egész életemben szenvedjek!

Megkerestem a Csipetke utcát és beköltöztem a Nemcsók házaspárhoz. Az ő földszinti ablakukból szintén remekül megfigyelhettem a Réti-Botlik család lakását, de az a két éber rosszabb volt, mint a koboldok háborúja. Heteken át azon mesterkedtek, hogy lecsapjanak, légyirtóval bepermetezzenek, vagy befőttes üvegbe zárjanak. Komolyan veszélybe került az életem, mivel a tündérkötés miatt nem tudtam fénylabdává, sem ezüstös pöffenné változni. Nemcsókék annak láttak, ami valóban vagyok: egy eszelősen csinos, húsz centis, pucér lánykának, aki szitakötő-szárnnyon repked a lakásukban.

Folyton el kellett őket kábítanom, az örökös varázslástól viszont fájni kezdett mindkét csuklóm. Amikor pedig magukhoz tértek, Nemcsók Lujza úgy rontott utánam a lakásban, mint egy felbőszült, óriás teáskanna. Az a nyiszlett férje meg – a Nemcsók Kázmér – vicsorgott, harákkolt és prüszkölt mérgében, miközben mindent felém dobott, ami a keze ügyébe került.

A lakásuk hamarosan úgy nézett ki, mint éber sulis egy olyan napon, mikor az összes tanár otthon felejtí önmagát, a diákok viszont nem. Egyedül a tévét és a telefont barikádozták el a nappali hátsó sarkában; ez a két holmi volt a legféltettebb kincsük. Hamarosan azt is megértettem, miért. Akármilyen heves gyűlölettel is háborúztak velem, mikor a zajládában elkezdődött a tévéshop adása, a Nemcsók házaspár tekintetében

álmatag felhők kezdtek úszkálni. Úgy bámulták a különböző csudaedényeket, varázskendőket, szuperszeletelőket, meg a többi mifénéit, hogy még a nyáluk is kicsordult. Azután mindig jött egy pillanat (néhány hét együttélés alatt számtalanszor megfigyeltem ezt), mikor Lujza kövér ujjáival megbökte Kázmér kiálló bordáit, s a férfi erre hihetetlen sebességgel elkezdte hívni a képernyőn látható számot.

Semmit nem láttam még olyan gyorsan mozogni, mint Nemcsók Kázmér göcsörtös ujjait telefonhívás közben! A billentyűk dallama győzelmi indulóként zengett, majd búgás hallatszott a kagylóból. A házaspár ilyenkor már úgy remegett izgalmában, mint a tündérhullatós szil lombja, mikor új csemetéket kezd potyogtatni a puha avarra. A vonal túlsó végén valaki végre felvette a telefont, mire Lujza kitepte a kagylót a férje kezéből és szó szerint beleüvöltötte a rendelését.

Jártam már a Gyökérszint néhány hátborzongató álmovilágában, de a Nemcsók házaspár vásárlási mániája mindig megdermesztette bennem a szuszt. Olykor meg is sajnáltam őket, látva, hogy semmi más örömük nincs az életben. Csakhogy amint befejeződött kedvenc tévéműsoruk, ádáz dühük ismét ellenem fordult, s ez elfeledtette velem az iménti szájalmat.

Mikor a távollétemben ragasztóval kenték be az ablakpárkányt, ahonnan Farkast szoktam figyelni, majdnem rajtavesztettem. Az én édes sámánkámnak valahol a Törzsszinten volt dolga, elkísértem hát, s fáradtan hazatérve beletottyantam a kulimászba. Lujza azonnal megjelent, s diadalmas üvöltéssel rám borította a legnagyobb fazekát. Azután Kázmér óvatosan begyömöszölt a lábas alján egy gumicsövet. A kinti hangokból rögvést megértettem, hogy rovarirtót akarnak bespriccelni sötét börtönömbé!

A pillétündér sem bír ki mindent, még akkor sem, ha az egyik legősibb faja vagyunk az aprónépnek. Szerencsére a ragasztó szabadon hagyta az egyik kezemet, úgyhogy lerobbantottam magamról a fazekat, s nyomban elhatároztam: költözöm! A ragacsot így is három napig kellett sikálnom a hajamból, miután Csuhej néni befogadott.

Hát igen, az ősz öreglány a harmadik emeleten épp olyan jószívű, mint amilyen buggyant – vagyis nagyon. Apró termetű

albérlőként megkaptam lakhelyként az ablakpárkányát, s tanítgatni kezdett arra, hogy miként kell viselkednie egy igazi, éber kiskissasszonynak. Az én Farkasom nem tudja, hogy a közelében vagyok, s egyelőre nem is akarom elárulni neki. Majd csak akkor, ha már tökéletes éber lány válik belőlem! Ez ugyanis a célom, mivel már nem harcolok a tündérvadás ellen. Neked elárulom, Kedves Naplóm, hogy egy nap szeretnék Farkas elé röppenni, s belemondani abba az óriási, gyönyörű szemébe, hogy tündérlány lesz a felesége – ha ő is úgy akarja. De hát akarhatná-e másként, ha van egyetlen csepp esze?

Igaza volt Csuhej néninek, nem rossz dolog ez a naplóírás! A pille sokkal jobban össze tudja szedni a gondolatait, ha lefirkálja őket ebbe a bőrkötéses füzetbe, amit az öreglány ajándékozott nekem. Persze a könyvecskét, és a hozzá való tollat meg kellett bájолnom, hogy megfelelő méretűek legyenek, és az üres lapok soha ne fogyjanak ki belőle.

Amióta pedig Csuhej néni rávett, hogy viseljek ruhát, már zsebem is van, amibe rejtve mindenhova magammal hordhatom a naplómát. Bár ez az öltözködés-dolog még mindig kiakaszt. Elvégre rendes pilletündér soha nem mutatkozna felöltözve mások előtt! De mit tegyünk, az éberek már csak ilyen illetlenek.

* * *

2005. március 12.

A torzonborz révülő, akinek a szakállát egy sastoll járja át, végre elhúzott a szobából. Én a kandalló fölé szögelt sámandob pereme mögé bújtam. Azt hittem, végre indulhatunk haza. Az utóbbi hónapokban eszelősen sok alkalmam volt rá, hogy gyakoroljam a tündérbújás fortélyát, így attól nem kellett tartanom, hogy bárki is felfedez. A Gyémánt Jurtát és környékét viszont nagyon nem bírom. Minden zug tömve van bűvös tekintetű révülőkkal, akik közül sokan átlátnak a tündérgomolyvarázson, ha szerencsénk van, s épp rám bámulnak.

Az én Farkasom viszont egészen elmélázott mindazon, amit Borzalagtól hallott az imént. Csak ült ott a fotelban, nézte a kandalló lángjainak táncát és néha sóhajtozott. Éreztem,

hogy bántja valami, s nagyon szerettem volna segíteni rajta. S tán mert igen erősen töprengtem a dolgon, hirtelen valami mocorgást pillantottam meg a szemem sarkából.

Az öreg, félhomályos iroda, ahol épp az időt pocsékoltuk, a mindenkori főtáltos dolgozószobája volt. Tavaly még Kende gyötörte itt az agyát, hogy a lehető legbölcsebben vezesse a Kilenc Jurta Szövetségét. Igen, hiszen akkor még csak kilenc Jurta létezett: legalábbis mindenki így tudta, kivéve néhány beavatottat. Rólunk, az aprónépről, vagyis a Tündérek Jurtájáról az utóbbi néhány száz évben szépen megfeledkeztek, s végül kitalált meselényekké váltunk, nem csupán az éberek, de még a varázstudók számára is.

Pedig a tündérek léteznek! Én vagyok erre a legjobb példa, mivel nálam elevenebb tündérlányt aligha találni a Világfán.

Ismét moccant valami az iroda hátsó fertályában. Először arra gondoltam, talán a tűz vet különös árnyakat a falakra, bútorokra, megtévesztve a szememet. Néhány pillanattal később azonban felfedeztem a magas könyvespolcok közé szorított, terebélyes utazóládát, amit vastag, súlyos szőnyeggel takartak le. S amint jobban megfigyeltem, hirtelen rádöbentem: a szőnyeg mintái mozogtak!

Egyértelműen táltos bűbáj működött a vastag szövésű, tömött rostszalak között. Az öreg szőnyeg a Világfát ábrázolta, oly mesészen kidolgozva, hogy még az én, illúziókhöz szokott szemem is káprázni kezdett, ha egyfolytában rá bámultam. A Gyökérszint vastag, kusza szövevénye lassan gomolygott, barna földgöröngyöket kavarva álmatagon. Egyetlen kicsiny, sárga folt vibrált a fa tövében, Élet anyó kunyhójának ablakát jelölve, melyből így vidám, biztató fény sugárzott ki a félhomályba. A gyökerek között olykor sejtelmes, áttetsző alakok jelentek meg. Az ősök szellemei voltak ők, oly megfoghatatlan, lágyan suhanó formákként, hogy egyiküket sem lehetett felismerni.

A szőnyeg közepét betöltötte a Törzsszint eleven, szépséges barnája. Ahogy egyre tovább vizslattam a kéreg repedéseit, árkait és kitüremkedéseit, olyan érzésem támadt, mintha a kép be akarna szippantani. Önkéntelenül is megkapaszkodtam a fedezékemül szolgáló sámándobban, pedig jól tudtam, hogy

csupán bűbájról van szó. A Törzsszint felénél éles, már-már vakítóan világos csík húzódott, vízszintesen. Az a néhány szövetszál jelképezte a Valóságot, s bár alig volt vastagabb két ujjnyinál, ha csak rá figyeltem, megéreztem benne a végtelenséget. A Valóság az éberek birodalma, akiknek fogalmuk sincs róla – legalábbis a legtöbbszörüknek –, hogy a Mindenség sokkal rejtelmesebb, hatalmasabb, mint ahogy azt ők látják.

A Puha Odút, sőt, Csallókapu apró tündérvároskáját is felismertem a szőnyeg mintáiban. Hamarosan ráébredtem, hogy a bűverővel átítatott szövet bármely csomóját veszem is alaposabb vizsgálat alá, néhány pillanat teltevel egész birodalmakba leshetek be. Feljebb, a Törzsszint legtetején apró fénypontokként szikráztak a révülők százezrei. Mind csupán egy-egy villanás volt, amint tovasuhant az álomvilágok között.

Mikor a tekintetem „megérkezett” a Lombszintre, a torkom már egészen kiszáradt az izgalomtól. Természetesen a saját népem, tehát a tündérek nyomait kutattam a legbuzgóbban, s nem is hiába. A pilleszárnyúak, leprikónok, koboldok, manók, tündérboszorkányok és bokorugrók huncut, játékos kacagása szívérványos színekben jelent meg a szőnyegen. A széles, zöld leveleken mind egy-egy álomvilág, rege, monda, történet „lakott”, s azok lényei sokszor nem is tudtak róla, milyen dús lombzat részei ők. A tündérek fővárosa, Egybetanya ragyogó aranyként tündökölt az ágak erdejének mélyén. Felismertem a Bronz-, Ezüst-, és Aranyerdőt – az utóbbiban él Göncöl táltos, a legfőbb révülök „sofőrje” –, majd az Erdők Atyját, s az Álomfogók Birodalmát. Az utóbbit éberek és révülök álmaiból csent épületekkel, állatokkal, csodákkal zsúfolták tele az álomfogók, akik tutira pályázhatnának a 'Mindenség legkülönösebb népe' címre.

Végül a szőnyeg legtetején felfedeztem a Gyémánt Jurtát. S ekkor majdnem lezuhantam a sámándob mellől, egyenesen a kandalló lángjaiba.

A szövetből áradó táltosvarázs ugyanis kinyúlt értem, megragadott és közel rántott magához. Valójában nem mozdultam a rejtekhelyemről, de elveszítettem uralmammat a saját tekintetem fölött. Beleszédültem a fortyogó, egyfolytában változó minták rengetegébe, s a következő szárnyrebbentésben már a Gyémánt

Jurta belsejét láttam. Órült sebességgel száguldottam át a hatalmas mezőn álló sátorváros fölött, keresztül a vastag nemezfalakon, s végül szemközt találtam magam – saját magammal.

Ott kucorogtam holtsápadtan a sámándobba kapaszkodva. A hátamon a szitakötőszárnyak rezegtek a félelemtől, a szám távta, mint aki arra vár, hogy belérepüljön néhány finom falat. Önmagam látványától valamelyest észhez tértem. Néhány pislantás után elült a félelmem, s immár nyugodtabban figyeltem, hogy mit fogok tenni.

A szőnyegbe szőtt Tanarilla ellökte magát a sámándobtól, átröppent az irodán, majd óvatosan leereszkedett a hatalmas láda mellé. Elégedetten állapítottam meg, hogy rendkívül csinos vagyok, még így is, rostsálakból fonva. Ezután az a másik tündérlány megmarkolta a szőnyeg egyik szélét, s minden erejét megfeszítve, húzni kezdte azt. Az első pillanattól kezdve egyértelmű volt, hogy ha sikerrel jár, önmagára fogja rángatni az egészet, ami bizony nem veszélytelen. A finom erzetű, átetsző szitakötőszárnyak sok mindent kibírnak, de ha egyszer eltörnek, a tündér többé nem repül.

A szőnyeg hirtelen megindult és hangos puffanással rázuhant a látomás-Tanarillára. Ekkor hatalmas, sötét árny jelent meg a képben, majd egy szimatoló farkasorr kezdte böködni a hullámosra gyűrődött szövethalmot. Toportyán valószínűleg megérezte a jelenléteket, de szerencsére a sámánfit sokkal inkább izgatta a láda. Felnyitotta a nyikorgó fedelet, s kotorászni kezdett benne...

A látomás hirtelen szertefoszlott, s nekem az a kellemetlen érzésem támadt, mintha a szőnyeg „kiköpött” volna önmagából. A sámándobba kapaszkodva idegesen vettem sorra, mi is történt velem az imént. Farkas tehát a fotelben ült, gondolataiba merülten. Én pedig éppen arról ábrándoztam, hogyan segíthetnék neki. Ekkor vettem észre a szőnyeg mozgó mintáit!

Hirtelen minden világossá vált. Nem tudhatom, ki bűvölte meg a Világfát ábrázoló szövetet, de mivel Kende táltos egykori irodájában voltunk, szinte biztosra vettem, hogy az ő előrelátó bölcsessége lehet a dologban. Ezek szerint a látomás azt akarta közölni velem, hogy ha valóban segíteni akarok az én sámánomnak, akkor fel kell hívnom a figyelmét a ládára.

Nem sok időm maradt, mivel Farkas hirtelen felállt a fo-
telből, és a kijárat felé indult. Toportyán komótosan követte.
A segítő állat minden mozdulatán látszott, hogy boldog, mert
végre elhagyják ezt a komor emlékektől zsúfolt helyiséget.

Döntenem kellett, s ebben mindig jó voltam. A szüleim sze-
rint túlságosan is jó, ha azt vesszük, hogy mióta csak kinőttek
a szárnyaim, örökösen bajt hoztam magamra hirtelen és átgon-
dolatlan döntéseimmal. De miért épp most változnék meg?

Átröppentem a szobán, vigyázva, hogy a tündérgomoly va-
rázslata mindvégig elfedjen. A szőnyeg rettenetesen nehéz és
poros volt. Amint megérintettem, máris tüsszentenem kellett,
de szerencsére még időben betapasztottam tenyeremmel a szá-
mat. Mély levegőt vettem, s mikor elcsitult orromban a kínzó
bizsergés, újra rángatni kezdtem a ládát takaró szövetet.

Mivel a látomás előre „figyelmeztetett”, hogy rám fog
zuhanni az egész vacakság, a szárnyaimat lefelé hajlítva,
magamhoz szorítottam. A szőnyeg hirtelen meglódult, majd
surrogva elborított, mint valami sötét, kavargó lavina. Hanyatt
estem, beszorulva a szövet rétegei alá, mozdulni, s már-már
lélegezni is képtelenül. Néhány pillanattal később meghallot-
tam Toportyán szuszogását. A szürkebundás nedves orra ott
matatott, ahol épp én voltam. Megbökölte a szőnyeget, gyana-
kodva morgott, s talán végül ki is tapogatja a körvonalaimat,
ha nem jön rá a tüsszögés.

Még soha életemben nem hallottam Farkast tüsszenteni.
Nagyon mókás!

Az viszont sokkal kevésbé volt szórakoztató, mikor az én
sámánkám majdnem rám lépett. A cipője lenyomta a kemény
szőnyeget, még inkább beszorítva engem a szövet alá. Azután
valahogy közelebb került a ládához, s akkor végre megemel-
kedett a fejem fölötti szőnyegszél. Úgy surrantam ki a börtö-
nőmből, mint mocsári lidérckölyök a vízből, akit elfelejtettek
megtanítani az úszás művészetére. Szerencsém továbbra sem
hagyott el. Toportyán a gazdájával együtt arra figyelt, amit a
láda rejtett, így nem vehettek észre.

A kandalló fölötti sámándob pereme mögött ismét bizton-
ságban érezhettem magam. Azért eltelt még néhány perc, mire
végtagjaimból kiállt az ideges remegés, de közben volt mire

figyelnem. Farkas ugyanis óvatosan átnézte a katonaláda minden sarkát, olyan mély tisztelettel érintve Kende táltos egykori holmijait, amitől elszorult a szívem. Tényleg szerette az öreget, talán úgy, mintha a vén Barboncás Döme (a Valóságban ezt az álnevet használta a táltos, mikor házmesterként dolgozott) az ő, korán elvesztett apját pótolta volna.

A sámánfi keze hirtelen megakadt valamiben. Hosszúkás bőrtok volt, amiről vállszíj lógott le. A régi utazók ehhez hasonló, vízhatlan hengerekben helyezték el, és hurcolták magukkal szerte a világban értékes térképeiket. A kemény, barna bőrt csodás cirádák, kacsok, minták díszítették, melyek mindegyikén halvány bűbájfény futkározott. Biztos voltam benne, hogy ez is annak a táltosvaráznak a része, ami a szőnyeget itatta át.

Farkas ki akarta nyitni a tokot, de ekkor Toportyán figyelmeztetően ráfordult, s heves sietséggel az ajtóra nézett.

– Rendben, bolhás, megyünk már! Erre ráérünk otthon is – szólt a sámánfi, majd sietve a kijárat felé indult. Én természetesen néma szárnyrebbenéssel követtem őket, s így még időben távoztunk az irodából. A folyosón ugyanis szembetalálkoztunk Böffeg sámánnal, valamint a nyomában loholó három garabonciással. Az ideiglenes főáltos egyetlen biccentéssel köszöntötte Farkast, s már ment is tovább.

Immár a sámánfi sem akart kérdezni tőle semmit. Amiért a Gyémánt Jurtába kellett jönnie, azt megszerezte.

* * *

Végre itthon! Bár, ha abban reménykedtem, hogy a Csipetke utcában béke és nyugalom vár, hát jó nagyot tévedtem. Gergő árnyékaként élni szinte mindig hoz valami váratlan idegbajt, pánikot vagy sikítanivalót.

A Gyémánt Jurtát elhagyva a sámánfi átvágott a révülők sátorvárosán, egyenesen a Peremerdő irányába. Valaha azért ültették körbe fákkal ezt az álomvilágot, nehogy valaki túl közel merészkedjen a széléhez és lezuhanjon a semmibe. Ha az illető nem tud révülni, bizony évekig tartó pottyánásban volna része, míg végül megérkezne a Gyökérszint alatt hömpölygő Sártengerbe.

A Peremerdő hűs rejtekében mindig nyitva áll néhány Ébredés Ajtaja. A Világfa és a Valóság ezernyi pontjáról jönnek-mennek itt a révülők, mintha megkegyült hangyaboly tagjai volnának. Farkas nyomban rátalált arra az átjáróra, ami a Csipetke utcai bérház pincéjébe vezet, s hátra sem nézve belépett a kék vibrálásba.

Én persze gondolkodás nélkül röppentem utána. Amint megérkeztünk a Valóságba, én nyomban elbújtam a dohos levegőjű pince pókhálós kacatjai közé. Utáltam ezt a helyet, folyton bepizskolódtam a Csuhéj néni varrta ruhám, bármennyire is vigyáztam rá.

Gergő, ahányszor csak az Ébredés Ajtaján át utazott valahova, mindig kába volt néhány pillanatig. Mire felkóválygott a meredek pincelépcsőn, erősen markolva a rozsdás korlátot, én már az első emeleti lakásuk körfolyosóján repültem végig, hogy a bejárati ajtóval szemközt álló citromfa cserepe mögé rejtőzsek. Minden nap úgy érkeztünk haza, mintha jól begyakorolt táncot lejténénk, amiről ráadásul az egyik fél nem is tud.

Bogi már otthon volt, Dénes azonban még nem érkezett meg a munkából. Az okleveles cipőpucoló mostanában titkon sokat szomorkodott. Egykori kedves munkahelye, a Nyugati téri aluljáró az utóbbi években nagyon megváltozott, így ő fogta magát, és elköltözött onnan. Még szerencse, hogy a cipőpucolók bárhol dolgozhatnak, ahol akad cipőben járó éber. A lábbelik csendes barátja sokat emlegette azokat a szép időköt, mikor még az aluljáróban cipőpucoló emelvény állt, három székkal, melyekre a tovasiető emberek felülhettek.

– A Nyugati tér aluljáróját megtömték csiricsaré boltocskákkal, meg zajos kocsmákkal, csörgő-zörgő játékgépekkel – morogta olykor Botlik Dénes. – Ráadásul annyi rosszarcú, gyanús alak kóvályog a föld alatt, hogy a jóézésű ember nem szívesen áll meg. Cipőt pucoltatni pedig csak türelemmel lehet, mivel az művészet.

Gergő felrobogott a lépcsőkön, majd a kulcsát kezdte keresni, de Bogi már ki is nyitotta neki a bejárati ajtót.

– Olyan nyúzott vagy, kisfiam! – sóhajtott az édesanyja, bal kezében egy cserép aszparáguszt egyensúlyozva. – Révülni voltál?

– Sok a határsértő mostanában – próbált mosolyt erőltetni sápadt arcára a sámánfi.

Miközben ők halkan beszélgetve a konyhába mentek és Bogi feltette melegedni a gulyáslevest, én a konyhakredenc melletti résbe húzódtam. A lakás minden helyiségében volt már cuki, kényelmes búvóhelyem, hogy egyetlen percre se kelljen szem elől tévesztenem az én sámánkámat. Most mondhatja bárki, hogy ez már mánia, vagy mi. De akkor az illető még biztos nem érezte, milyen iszonyú kint tud okozni a tündérkötés. Természetesen ülhettem volna örökösen Csuhej néni kéglijének ablakában is, hiszen az még nem volt fájdalmasan messze Gergőtől. Csakhogy a sámánfi nyughatatlan természete miatt ajánlatosnak tűnt szemmel tartani őt. Elvégre jártam már úgy, hogy a srác hajnalban gondolt egyet, felkelt és átrévíült a Törzsszintre. Én meg nem vettem észre, s arra riadtam, hogy a megfeszülő tündérkötés majd' kitepi a szívem. Azt a napot biztos ő sem felejtí el egy darabig!

Bogi aggodalma a fiával kapcsolatban az utóbbi hetekben egyre nőtt. Gergő valószínűleg észre sem vette, de a gyógyfűvek tudója minden porcikájában érezte, hogy a sámánfi gyötrődik. Ahogy ott kucorogtam a konyhakredenc és a fal között, kényelmesen elheverve azon az apró selyempárnácskán, amit egy játékbolt babakázából csentem el korábban, megláttam, hogy Boginak remeg a keze. Ez biztos jele volt annak, hogy végre elszánta magát a kérdezősködésre.

– Szeretnék segíteni – mondta csendesen, mikor letette Gergő elé a gözölgő tányért.

– Kösz, de megy egyedül is – vigyorgott a sámánfi, kezébe véve a kanalat, majd heccelődve hozzá tette: – Ugye, így kell fogni?

Bogi elmosolyodott, s könnyedén nyakon legyintette a fiút. Vágott egy szelet kenyeret – néhány morzsa a nyakamba hullott, de ezzel most nem foglalkoztam –, azután ő is leült.

– Felnőttél – szölt elgondolkodva Bogi, miközben a levest kanalazó fiú arcát fürkészte. – Abban a korban vagy...

– Jaj, ne! – sóhajtott Gergő, letéve a kanalat. – Háromszor másztam meg a Világsfát, anya, és túl vagyok néhány dolgon!

– Sok más dolog pedig még előtted van – biccentett Boglárka komolyan. – Én úgy látom, az Álomvilágban nincs az a gülüszemű, nyálcsorgató rémálomlény, amelyik az utadba állhatna. Csakhogy a Valóság...

– Sámán vagyok! – vágott közbe Gergő, újra kezébe véve a kanalat. – Nyugi, anyu, a Valóság szörnyei sem fognak ki rajtam.

– Én csak azt szeretném...

Bogi nem fejezhette be a mondatot, mert kinyílt a bejárati ajtó. A küszöbön Botlik Dénes állt, akkora mosollyal az arcán, hogy tartani lehetett tőle: nem fog beférni vele az ajtón.

– Szép napot az én gyönyörűséges családomnak! – harsogta, tőle szokatlan nekibuzdulással. – Óriási hírem van! Zsófi hazalátogat!

Csalódottan állapítottam meg, hogy ma sem következik el a Nagy Beszélgetés. Pedig Gergő valóban egyre nyugtalanabb, feszültebb lett mostanság, s jó lett volna, ha Boginak sikerül kiszednie belőle, mi bántja. Bár abban kételkedtem, hogy segíteni is tudna.

Mint hamarosan kiderült, Zsófi üzent az Árnyjurtából, hogy ma éjjel rendkívüli szabadságra érkezik a Felhőgomoly járattal. A család boldog és izgatott készülődésbe fogott. Ki kellett menniük a Budaörsi repülőtérre, méghozzá titokban, rejtve az éberek szeme elől.

Én elsuhantam, hogy ne zavarjam őket. Csuhéj néni meleg vacsorával és frissen vasalt, tiszta ruhával várt. Az öreglány ugyan morgolódott egy kicsit, amiért egész nap kódorogtam, de én nem nagyon figyeltem rá. Gyorsan vissza akartam surranni a sámánfihoz, hogy jelen legyek, mikor kinyitja a Kende táltos ládájában talált börtököt.

* * *

2005. március 15.

Gergő ötödik órája matat és piszmog azzal a térképpel, amit Kende táltos utazóládájának mélyén talált, de eddig nem jutott vele semmire. Én pedig ötödik órája kucorgok a Millennium Falcon acélszürke makettje és Gandalf húszcentis figurája között, a szekrény poros tetején. Az úrhajó egyik lövegtornya

belebök az oldalamba, a szürke varázsló köpönyegében lakó pók hálója pedig időnként tüsszögésre készítet, de még kitartok.

Széduletes ez a sámányerek! Három nappal ezelőtt találta a térképet, s azóta minden szabadidejét arra áldozta, hogy megfejtse azt, mégsem türelmetlen. Mozdulatai nyugodtak, hangja csendesen mormogó, mikor egymás után sorolja a bűvigéket. Kezében már legalább kétszázszor meglendült a bűbájostor, de az öreg, töredezett kéregtekerccset simogató szikrák, fényhullámok vagy vakító sugarak semmiféle „választ” sem csikartak ki a térképből.

– Áru! el végre a titkod! – nyögte Gergő fáradtan. Hajnali négy felé járt, a Csipetke utcai bérház csendes volt; szinte már kísértetiesen az. Időnként kikukkantottam a gangra nyíló ablakon, fel, a harmadik emeletre. Szegény Csuhej néni még mindig égette a villanyt. Biztos nyugtalan, amiért ilyen sokáig elmaradok, s majd alapos fejmosásban fog részesíteni.

– Tisztességes kiskisasszonyok nem maradnak ki éjnek évadján! Különösen nem azért, hogy holmi fiatalemberek után bókásszanak! – szinte máris hallottam a dorgálását.

– Titok, tárulj, rejtély, hárulj! – súgta Gergő, újabb ostorlendítéssel kísérve a bűvige szavait. Lágy fényű léghullámok törtek elő a bőrszj csomóiból, rátelepedve a kéregtekerccsre, majd hatástalanul elenyészve.

A barna tokban talált térkép hihetetlenül ősi darab lehetett. A családi könyvtárunkban láttam már a távoli múltból származó papiruszokat, fóliánsokat, sőt, apa néhány egyiptomi agyagtáblát és rovásjelekkel tarkított mogyorófavesszőt is őriz, de egész biztosan elámulna Kende hagyatékának láttán. A sötétsárga, itt-ott foltos felületen fekete vonalak kuszasága tekeredett ide-oda, néhol csomókba rendeződve, máshol viszont egymást sem érintve. Rovásjelek is akadtak néhol, de Gergő még a vizsgálódás elején megállapította, hogy azok mind sokkal későbbi jegyzetek, melyek szinte semmi támpontot nem adnak a térképhez.

A legbosszantóbb, hogy maguk a vonalak sem ábrázoltak felismerhető dolgokat. Mikor az utóbbi napokban a sámánfi néhány órára elment Bogiékkel, mert ott akart lenni Budaörsön a Felhőgomoly-járat landolásakor, volt alkalmam meglesni

közelebből a fura szerzeményt. Hát, ha engem kérdezne bárki, szerintem Kende hagyatéka úgy készült, hogy valami buggyant alak betintázta az egerek farkát, azután rákergette őket a kéregetekercsre. Akárhogy meresztettem is a szemem, se földrészt, se határokat, se hegyeket, folyókat, vagy egyéb dolgot nem tudtam kiolvasni azokból a krikszkrakszokból.

– A táltosok szakállára, ez az örületbe fog kergetni! – nyögött fel hirtelen Gergő, majd a bűbájostort a térképre dobva, hanyatt feküdt az ágyán és egyenesen rám bámult. Bennem megállt az ütő, mozdulni sem mertem. Hiába a tündérgomoly-varázs álcája, ha egy révülő éppen rám szegezi a tekintetét, előbb csak gyanakodni kezd, majd hirtelen átlát a bűbájomon.

A kínos „szemezés” eltartott néhány pillanatig, de azután a sámánfi mélyet sóhajtvá ismét felült és... Elakadt a lélegzete. Láttam arcán a döbbenetet, s megfélekedve az óvatosságról, magam is előrébb hajoltam, hogy jobban lássak.

A térkép felülete úgy hullámozott, mintha sűrű olajtó volna. A rajta heverő bűbájostor nyele uszadékfaként billegett, míg a bőrszík elmerült a kéregetekercsben, majd hirtelen rángani kezdett. Csuklás jött rám a látványtól. Frankón leteszem a nagy tündéresküüt, hogy úgy nézett ki, mintha egy magára hagyott horgászbótot látnék, amin épp kapás van.

Gergő is erre gondolhatott, mert villámgyors mozdulattal megragadta a faragott nyelet és felrántotta a levegőbe. Csakhogy az majdnem kiugrott a kezéből, mert a bőrszík végét valami benn tartotta a hullámozó térképben. Ekkor a sámánfi két kézzel markolta meg a bűbájostort, s feltérdelve az ágyán, heves birkózásba kezdett a „zsákmányával”.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy az egész jelenet meglehetősen röhejesnek látszott a szekrény tetejéről nézve. Még most is, mikor ezeket a sorokat írom, Csuhej néni ablakpárkányán hasalva, elfog a nevetés, mikor felidézem az ágyán térdeplő Gergőt, amint megpróbálja hajnali négykor kifogni egy térképtő halóriását. Szerencsére Bogiék a másik szobában mélyen aludtak, Zsófi pedig délután elment, hogy találkozzon a barátnőjével, s biztos Cseperkééknél alszik, mivel még mindig nem ért haza. Így nem riadt fel senki az ágyrugók nyikorgására, sem a sámánfi lihegésére.

Sőt, arra sem, mikor hangos reccsenéssel rés nyílt a kéregtekercsen, s abból egy óbégató, nálam alig nagyobb emberke süvített elő. Két markával erősen szorította a bűbájostor legutolsó csomóját, pufók arca kivörösödött az indulattól, meztelen lábai vadul kalimpáltak a levegőben. Gergő messze tartotta magától, majd a padlószőnyeg fölé himbálva, néhányszor jó erősen megrázta a horgászbottá vált varázsfegyvert.

– Mit... mű... velsz... te... bir... ka... po... tya... Jaj! – kiabálta le-föl lengve az emberke. Utolsó ordítását már zuhanásban küldte Gergő felé. Azután puffanás, apró lábak fürge dobogása, majd teljes csend következett.

Gergő óvatosan lelépett az ágyról, jobbában erősen markolva a bűverővel töltött, halványan sziporkázó ostort. A szobában eddig is csak a fényesen világító olvasólámpa volt az egyetlen fényforrás, így a térképen kívül minden félhomályba borult. A sámánfi nagyon lassan lépett a padlószőnyegre, minden újabb meglepetésre készen. Azután négykézlábra ereszkedett, s bekukkantott az ágy alá.

– Hé, te! Miféle álomlény vagy?

Válasz nem érkezett, pedig az apró emberke egész biztos ott rejtőzött, néhány rég elfeledett játék doboza, egy eltört rugós expander és két súlyzó társaságában.

– Gyere ki, hallod! – próbálkozott valamivel határozottabban Gergő.

– Túróst! – recsegte dühösen az alig moccanó árny odabentről.

– Beszélni akarok veled – sóhajtott fáradtan a sámánfi. – Kecmeregj végre elő!

– Mint említettem volt az imént: túróst! És ha ez nem elég neked, hát kifejthetem részletesebben is: nagy túróst!

A sámánfi váratlanul elheveredett a padlószőnyegen, felfelé nyújtott, bal karjára eresztve a fejét. Unott arcot vágott, s mikor megszólalt, a hangja is erről árulkodott.

– Akkor beszélgessünk így, engem nem izgat. Miféle álomlény vagy?

– Méghogy álomlény! – hördült a súlyzó mögül az emberke. – Én teremtmény vagyok, és nem nyamvadék álomlény!

– Teremtmény? Jó, akkor áruld el, ki teremtett?